

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő "1913"

Személy

Helyszám

Szerző

Cím Esetek.

Forrás: Az Ujság

Bp.
(Hely)1913 1/15
(Idő)

(Köt. v. füz.) Oldalsz.

Esetek.

Irta Kenedi Géza.

A bérletjegy.

Székesfővárosi idill.

Nem nagyon rég a közuti vasuttársaság szigorú rendeletet bocsátott ki a villamoskocsik személyzetéhez, hogy a közönséggel udvariasan bánjanak, mert különben így meg úgy. Az állását is elvesztheti az, a ki gorombáskodik.

Ez rendben van. Azokat a szegény embereket, a kiket gyerekkorukban nem francia bonne nevelt, hanem az ekeszarva, talán az istálló, — nehéz másképp hamarosan rászoritani a nagyvárosokban annyira kötelező udvariasságra. Mert — legyünk őszinték egymáshoz — a ki csak úgy, a budapesti közönségtől tanulja el a türelmet és az udvariasságot, az bátran beállhat — mit is mondjak hamarjában — kubikosnak. Az ahhoz való kvalifikációja bizonyosan meglesz. A kubikosok tudniillik Közép-Európa leggorombább emberei.

Ezt különben mindnyájan jól tudjuk és gyakoroljuk is. Érdekesebb ennél, hogy ezeken a szegény, jobbára falusi származású embereken milyen hamar és milyen alaposan fogott a szigorú *intimátum*.

A jelenetet hiven az élet után írom le.

A Váci-köruton fut egy villamos kocs. Vagy 10—12 ember van benne. Az egyik közülök kövér honpolgár, a jómód és előkelőség minden jelével. Egyik sarokban ujságot olvas és oda néz a jegyosztó kocsivezetőnek,

— a kit nálunk hibásan neveznek kalauznak, mivel az ugyan nem kalauzol senkit. Különben pedig azt sem tudja az ember, mi is az a *kalauzolni*? A kalauzt kellene *vezető*-nek hívni, a kocsivezetőt pedig *igazító*-nak.

A kocsivezető másodszor is udvariasan szól neki:

— Hová parancsol, kérem.

A spéczi mormog valamit, a mit az ördög sem értene meg. A vezető ismétli:

— Parancsol?

A spéczi kitor:

— Ne alkalmatlankodjék! Lóduljon innen! Mondtam már, hogy *bérletjegy*! Disznóság! Az embert mindig zaklatják!

A vezető nyugodt marad:

— Szabad kérnem?

— Mit akar?

— Látni szeretném a jegyet.

— No ez már mégis csak szemtelenség!

Ugy-e, magát egyenesen a Hortobágyról hozták ide. Miért nem maradt ott csorda-pásztor-nak... Itt van, egye meg!

Már az egész kocs. odafigyelt.

A spéczi gorombaság közben kihalászta a jegyet a belső zsebéből és kivörösödött ábrázattal odavágta a kocsivezető elibe, a földre.

Ez az egész világon nagy illetlenség, a mit még a legegyszerűbb embernek is joga van azon melegében megtorolni. A kocsivezetőnek is megvillant a szeme fehérje egy pillanatra, azonban ezek a szegény ördögök sohasem tudhatják bizonyosan, hogy nem-e valami nagy állattal beszélnek, a ki a nyakukat kitékerheti. Bár hiszen ez a félelem sem nagyon alapos már.

Szóval a kocsivezető parancsolt magának. Szépen lehajolt a földre, fölvette a lába elé dobott arczképes bérletjegyet, nyugodtan megnézte, az arczképet figyelmesen összehasonlította a spéczivel, és a mikor már minden rendben volt, összehajtotta a jegyet és megint csöndesen visszatette oda, a honnan fölvette: a földre. Azután pedig nem törődve többé a spéczivel, tovább ment és nyugodtan folytatta kötelességét. A kocs. közönsége kis hiba hogy meg nem tapsolta.

Sokáig nem felejttem el azt a megkéült czifferblattot, a mivel a spéczi a jegyet a földről fölszedte és dühöngve jelentette ki a nagy mindenségnek, hogy a kocsivezetőt föl fogja jelenteni és szonika elcsapatja.

Hogy följelentette, elhiszem. De az elcsapást már nem. Én pedig azt a kocsivezetőt még meg is jutalmaznám.